

Den eneste Maade ret at raade Bod derpaa er sandelig at gjøre Kapitainerne beredne, Noget, som man overalt i alle andre større Hære nu har indført eller dog paatænkt. Dette er for Exempel et af de Punkter, som jeg vil søge bragt ind i en ny Hærorfdring. Det vil ingenlunde blive særdeles kostbart, naar det blot indrettes paa rette Maade. Udgifterne ville blive i højeste Grad ubetydelige og i hvert Tilfælde aldeles forsvindende mod det store Gode, man derved vil opnaa. Det erede Medlem synes dernæst i det Hele taget at være tilbøjelig til at foretrække en aarlig Reduktion fremfor at fremkalde et Avancement ved Aldersgrænsen. Derom kan der naturligvis være forskellige Meninger, men en Reduktion har altid sin store Mislighed, thi det er let at finde den Dugtigste til at trække frem, og det er ogsaa let at finde den aldeles Udygtige, der bør afskediges, men det er meget vanskeligt at træffe det rette Valg blandt de Middelmaadige, og af den Grund vil en Reduktion altid blive noget vilkaarlig. I alle Tilfælde vil en saadan aarlig Reduktion blive farlig, og det synes mig, at man meget hellere maa give Ministeren Bemyndigelse til at afskedige de Individuer, der dog efter de nu bestaaende Bestemmelser allerede ere faldne eller i det Mindste ikke mere kunne forfremmes, som altsaa dog ikke have nogen Fremtid mere i Hæren, end at han skulde have Lov til at reducere mere eller mindre vilkaarligt. En Afskedigelse paa Grund af Alder er der paa ingen Maade nogen Skam i; at kunne tage sin Afsked, fordi man har opnaaet den Alder, i hvilken man har Ret til at søge sin Pension, er lige saa lidt forbunden med nogen Skam, men at blive reduceret, at blive afskediget, uden at Udenforstaaende kunne finde nogen Grund dertil, med mindre de ere fuldstændig indviede, hvilket de i Reglen ikke ere, dermed er der forbundet store Ubehageligheder, og derved sættes der unegtelig undertiden en Plet paa de Afskedigede. Ganske i Almindelighed at give Ministeren en Bemyndigelse at afskedige, kan være farligt, men naar denne Bemyndigelse indskrænkes saa meget, som den er indskrænket her i Lovforslaget, idet jo kun de skulle fjernes, som dog ikke kunne forfremmes mere, som saaledes kun kunne give Anledning til, at Andre falde for Aldersgrænsen, der maakte i enhver Henseende egne sig til Forfremmelse, da kan jeg ikke indse, at der er noget Farligt dert. Det forekommer mig tværtimod at være en høist usarlig Bemyndigelse. At forudsætte, at den vil blive misbrugt er mindre berettiget, thi det kan man forudsætte om enhver Bemyndigelse. Det er altsaa af en saa intetsigende Natur at finde Bemyndigelsen farlig, at der neppe bør tages Hensyn dertil. Jeg maa tværtimod bestandig holde fast paa, at Krigsministeren erholder denne Bemyndigelse. Den vil formentlig være til stor Gavn for Hæren, hvorfor Lovforslaget helst uforandret maatte gaa igjennem

Thinget. En saadan Bemyndigelse vilde opmuntre Alle, der havde naaet den Grænsse, ved hvilken de kunne søge deres Afsked, til at vise en fordoblet Iver og foragtet Interesse for Tjenesten; thi denne Bemyndigelse hænger som et Damoklessværd over deres Hoveder, og dette kan falde ned paa dem, saa snart Iveren i og Interessen for Tjenesten svækkes.

Bøffen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden (R. Rabbe): Det er tredje Gang, det erede Medlem har begjæret Ordet. Hvis Ingen gjør Indsigelse derimod (Opbold), giver jeg det erede Medlem Ordet.

Bøffen: Jeg ønskede kun overfor den erede Krigsminister at gjøre en ganske kort Bemærkning. Naar den erede Krigsminister fremdeles havde, at det foreliggende Lovforslag skulde kunne passe ind i ethvert System og derfor var uafhængigt af den øvrige Hælorfdring, er der den Mangel derved, at i alt Fald efter min Opfattelse er det her foreliggende Forslag af den Bestaffenhed, at det ikke passer ind i Noget, thi den vilkaarlige Bemyndigelse til administrativ Afskedigelse, som det hjemler Ministeren, har netop været et Punkt, som har mødt den bestemteste Modstand her, og jeg er overbevist om, at den fremdeles vil møde en saadan; men naar man tog dette Punkt bort, nærer jeg Loyalitet om, at det kan være den erede Ministers Hensigt og Ønske, at en saadan Lov skulde gaa igjennem, som det vilde blive, naar denne Bestemmelse var falden bort. — Den erede Minister kom ogsaa ind paa at anvise andre Veie, ad hvilke man ved en samlet Revision af Hæloven skulde kunne raade Bod paa nogle af disse Ulemper, nærmest dem, som bestaa i, at have for gamle Kapitainer, som ikke ville være i Stand til at kunne bære de Byrder, som den nyere Tjeneste paalægger dem; og han gav den Anvisning, at man kunde gjøre de ældre Kapitainer beredne. Ja, det er en Veie, jeg paa ingen Maade skal udtale mig imod. Tværtimod, naar vi komme til en Revision af Hæloven, tror ogsaa jeg, at det er af de Punkter, hvorpaa man maa have sin Opmærksomhed henvendt; i Fald det sker, er Ulemperne ved at have ældre Kapitainer ikke saa stor, som den ellers vilde være. Dette er efter min Opfattelse et nyt Argument for, at disse Forhold bedst lade sig ordne, naar det sker under Et med den hele Hærorfdring. — Den erede Minister havde fremdeles, at Lovforslaget skulde kunne medføre en Besparelse. Jeg ønskede meget gjerne, at den erede Minister vilde sige os, om han tror, at Forslaget, som det her er, med de Bestemmelser, det indeholder, vil kunne medføre nogen Besparelse for Statskassen, eller om mulig den erede Finantsminister kan give nogen Veie